

VAGAROSAMENTE INXENUA

Mare

Ven... e embriágame as bágoas...

Sente a ternura rozándote
vagarosa,
ao amencer serodio da miña existencia
que coma fuxidía estrela,
berra o meu bico nos teus beizos,
co vagalume da pureza estentórea.
Apreixa as verbas que che rozan
vagarosas,
na miña noite máis terra,
e naquel foi cándo,
e en qué foi ónde que amei
en lugar de corazón, a alma aberta.
Voa os versos para que che rocen
vagarosos,
coas miñas verbas máis belas,
quedando tan empedrados os dous...
que nin sequera sei
se eran brazos, se eran ás, ou se eran terra.
Debuxa os intres que ao rozar
vagarosos,
as rimas enversaron as miñas hedras,
respirar as mans,
entrenzar os aires,
lembranzas tan descalzas, futuros tan inmensos.
Escoita cada solpor rozando
vagaroso,

murmurios cos que me queiras,

fervendo de bubullas...

¿o qué?

Shh.

A Lúa Chea.

Embriágame as bágoas, e que che rocen!

(que me rocen!)

vagarosas,

tan vagarosas coma inxenuas.

II

Son as miñas verbas soterradas no vento...

Volvo ser herdanzas do eterno;
e mentres a alma desviste a lúa,
esperanza, dor e ferro;
rexurdo das miñas orixes;
coma a ilustre contra o feiticeiro;
ti, mentiras irreprimibles
sínteme o teu exorcismo de pel;
eu xa non teño medo.

Traios enxames do querer
no meu ollar, recuncho segredo.
Ameazas ferintes no bafo da noite
que se transforman en bicos... de beizos.

As pupilas dilátanse no escuro,
non sei se de fulgor ou do esnaquizante desexo,
transformando ironía en morte de amor,
de odio.

Cansada, ao fin, muller,
a loita non é o medio.

O seu xeadó alento mata,
corrompe, esnaquiza [inexistente querer]

Chora, berra...

Eu xa non teño medo.

Feridas sangüentas ao atardecer,
bañan o chan de vermello...

... e no mesmo vento, o meu legado voa lonxe, lonxe e alleo.

III

Esquecido erotismo no resplandor do escintíleo
que escurece a alma,
mentres aluma o desexo.
E este querer de ti,
dos teus brazos, do teu corpo enteiro;
soñadora esperanza de ser
que estremece no alento de dentro;
¿eco estentóreo ou fulminante silencio?
Non, sinxelamente foi un bico nos teus beizos.

IV

As gotas de chuvia esvaraban pola fiestra...

Paseniño para non ser vistas.

Ainda non saben as mans acarñar a alma,

no eco libidinoso que soa.

E mentres,

apagado violoncello esquecido

voa

nun sinfin de murmurios...

calma.

Sempre lembrei na parte afastada,

escoita

agora, o sentimento xorde

coa tentacion da alborada.

Sabes, teño o mar nunha gaiola

esquecida,

mentireira

e morta.